

דאי לא שירי. מצי למימר ליה הלווקא דקא מכחשי לארעאי עקור אילנך שקול וזיל. ומה טעם מקדיש החורב המורכב וסדן השקמה משום דקא ינקי משדה הקדש ומשחמא דקא מחזיני משל הקדש. אבל חרוב שאין מורכב ושקמה לא הוי מקדיש. ולדבריה דאמרת מוכר הקרקע ושירי אילנות לפניו יש לו קרקע מקום האילנות משיפולא עד תוהו. אי הכי אמאי הקדיש חרוב וסדן השקמה. והא כי ינקי מדנפשייהו קא ינקי. דאיכא למימר דשירי המקדיש מקום האילנות ומחזיני קא ינקי. אלא ש"מ מהקדיש חרוב וסדן ולא שירי כלום בקרקע הכי נמי להיכא דמכר קרקע ושירי אילנות לפניו אין לו קרקע וקשיא קא ינקי אלא ש"מ מהאמר רב הונא לעיל מכר את השדה ושירי אילנות לפניו יש לו קרקע כרבנן ס"ל דאמרין בקעין רבה מוכר ושירי מקום אילנות: ור"ש דאמר. המקדיש את השדה הקדיש חרוב וסדן שקמה ומשום דמשיחא הקדש קא ינקי כר"ע ס"ל דאמר מוכר בעין יפה מוכר כ"ש מקדיש. וקשיא לך ר"ש נמי אליבא דרבנן מצי למימר א"י אין הכי נמי אלא מפרש לקמן מה הפרש יש: פשיטא. הדין הוא דרב הונא כרבנן ס"ל. להכי נפקא מינה. ויש לו מקום האילנות לטעום דאי מתקורו ידביש הדר מצי שתייל במקומן:

ל"מא י"ה עקור אי"נך שקור' וז"ל. פ"ה עקור אילנך לכשיבש ומינה דמה כח"ה הוא זה דמנא ליה שאינו רואה לעולם להסתלק מן הקרקע ואין ה"נ דמצי א"ל עקור אילנך לכשיבש ועוד מדמסיק בתר הכי דאי נפלי הדר שמיל להו משמע דעד השתא הא דקאמר יש לו קרקע היינו לזרוע תחת האילן ועל זה אינו מפרש שום טעם ועוד קשה דהשתא משמע דטפי אילנות ממאי דאית ליה דרך כשמשייר צור ודום לר"ע וצלוקת הוי אפכא דקנה צ' לא קנה קרקע לפי מה דפרישית צפרק חזוקת הבתים (לעיל דף לז). וקנה צור ודום יש לו דרך לר"ע על כן נראה לר"י לפרש דאי (ט) לאו דלא שירי כלל קרקע לימא ליה עקור אילנך לאלתר^א ולכך זקוק הוא לשירי הקרקע לניקת האילן ומיגו דנחת לשירא משייר נמי קרקע לזרוע סביב האילן וליטעו אחר במקומו לכשיבש כדמסיק אבל גבי לוקח לא שייך למימר הכי מגו דזבין קרקע לניקת האילן וזבין נמי לזרוע סביב וליטעו אחר במקומו שהמוכר מה שהוא רואה מוכר ומה שרואה משייר אבל הלווקא אינו קונה מה שרואה אלא מה שהמוכר רואה למכור לו וא"ת דהשתא משמע דטפי משייר קרקע עם האילן ממנה שמשייר דרך לצור ודום ולעיל משמע דאי לאו דרב הונא הוה אמיינא מכר קרקע ושירי (א) אילנות שנים אין לו קרקע אלא ש"מ מהאמר רב הונא לר"ע כ"ש ע"כ ש"ס לו קרקע עם האילנות ששייר כדפי' וי"ל דה"מ מעיקרא דלא ידעינן טעמא דמיגו דנחת לשירא משייר טפי דרך לצור ודום לפי שהוא צריך יותר דרך לצור ודום ממנה שצריך לקרקע בצביל האילן אבל השתא דאשמעינן רב הונא טעמא מיגו דנחת לשירא שירי טפי קרקע עם האילן מדמשייר דרך עם צור ודום דהא ודאי ציינת האילן משייר טפי מדרך לכולי עלמא שאינו רואה לקומו לאלתר:

דאם איפא דלא שירי כו'. ואנן סהדי דלדעת כן עיכב את האילנות לעצמו שיהיו כאן לעולם אף לחזור וליטעו אחרים במקומו כדרך שהיה לו כח זה בצבילות הללו עד עכשיו אבל לוקח אילנות אין לומר לצורך כל הימים לקחו וליטעו אחרים במקומו דעביד איניש דזבין ארעא ליומיה ולפירות קנאו: לא הקדיש. מכל הנך דלמנן לא מכר: **אלא** חרוב המורכב כו'. אבל שאר אילנות ממילא קדושים הם בכלל שדה כמו שמכורין מסתמא בכלל שדה: **אמר** ר"ש מה טעם. הוה מוקדשין חרוב וסדן טפי מכל הנך דלעיל דס"ל מקדיש כמוכר שלא הקדיש אלא דברים דשייכי לשדה טובא דהוו נמי מכורין לענין מכר והלכך חרוב המורכב אינו מוקדש בכלל שדה: **הואיל** ויונקין משדה הקדש. הוא

הקדיש את השדה צבין יפה אפילו מקום החרוב והסדן וכששייר לעצמו לא שירי עמנה קרקע נמצאו גדלים מתקרקע הקדש וגיודולי הקדש הקדש נינהו. אלמא המשייר אילנות לעצמו אינו משייר קרקע אלא צבין יפה מוכר ומקדיש כל הקרקע: **ואי** אמר. דמאן דמזבין קרקע לאחר ומשייר אילנות לעצמו משייר כמו כן קרקע יניקת האילנות וה"ה למקדיש אליבא דר"ש דהא כי הדדי נינהו א"כ אמאי קדשי חרוב וסדן משום שיונקין משדה הקדש הא כי ינקי מדנפשייהו קא ינקי ממנה ששייר לעצמו ולא מקרקע הקדש: ומשני ר"ש דאמר כר"ע. רבו דמוכר צבין יפה מוכר הכל ולא שירי מן הקרקע כלום בין לצורך דרך צור ודום שעכב צין לניקת האילנות ששייר לפניו ומאי לוקח למימר ליה היום ולמחר כשיבש האילן עקור אילנך שקול וזיל וה"ה להקדש ומינה לגבי מוכר בכלל שדה דברים שאינן בכלל לא שייך למימר עין יפה ועין רעה דמה שלא פירש לא מכר. והשתא הדר ציה הגמרא ממאי דאמר לעיל [ע"א] ואפילו לרבי עקיבא כו': **ורב** הונא. דמשייר קרקע עם האילנות דאמר כרבנן דצבין רעה מוכר ושירי לעצמו ממנה שמכר את הצריך לניקת אילנותיו דומיא לדרך צור ודום ושירי עם הצור והדות. ומינה במסקנא דשמעתא [ע"ב]: מיתוקמא הא דרב הונא אפילו לר"ע וה"נ אמרינן בחזקת הבתים (לעיל דף לז). פשיטא מכר קרקע ושירי האילנות לפניו יש לו קרקע ואפילו לר' עקיבא כו'. והא דמשיי גמרא ר"ש דאמר כר"ע ולא קמשיי ר"ש ס"ל המקדיש צבין יפה מקדיש טפי ממוכר דאילו מוכר ושירי אילנות לפניו כמו כן שירי קרקע לעצמו כדרב הונא אבל מקדיש צבין יפה הקדיש הכל ולא שירי אלא החרוב לצדו בלא קרקע ליכא למימר הכי דאש כן לאו למוכר מדמי ליה מכל וכל ולא לנותן מתנה מדמי ליה מכל וכל אלא קצת מדמי ליה למוכר דלא הקדיש אלא דברים שבכלל שדה ולנותן מתנה מדמי ליה שלא שירי כלום לעצמו צמה שפירש והקדיש דכל הקרקע הקדיש ולא שירי מקום יניקת חרוב והא לאו סברא הוא אלא או לנותן מתנה מדמי ליה לגמרי כרבנן דאמרי הקדיש את כולן או למוכר מדמינא ליה מכל וכל דכי היכי דמוכר שדה לא מכר צור וגם וצורך הוא דבין למקדיש וכי היכי דמוכר צבין יפה מוכר כל מה שפירש במכירתו ולא שירי מן הקרקע כלום אפילו לניקת אילנותיו ה"ה למקדיש: וקמתמה **כרבנן פשיטא**. כיון דצבין רעה מוכר ועוד דמצי לוקח למימר ליה עקור אילנך שקול וזיל משום דמכחשי בצרעא קל וחומר הוא לגבי צור ודום דלא מכחשי שכן גבי אילן: **נפקא** מינה. הא דרב הונא דאמא לאשמעינן אליבא דרבנן דשייר קרקע לעצמו דאי נפלי הדר שמיל להו דאי לאו דרב הונא הוה אמיינא שירי אילנות לפניו יש לו קרקע כל ימי קיום האילנות

מעט יותר ממכר וקדיש כל הקרקע ולא תאמרו בהקדש צבין יפה אין נראה לגמרא שיהא בהקדש עין יפה טפי ממכר אלא פורתא דהיינו לענין שאם הקדיש אילן הקדיש נמי קרקע אף על גב דמכר לא מכר קרקע עם האילן אבל עין יפה כולי האי שיהא קרקע של החרוב קדוש צדדי שדה כולי האי אין לנו לעשות עין יפה לר"ש והשתא לפירוש זה משמע דאית לן למימר טפי כשמוכר אילן שיהא קרקע הצריך לאילן מכור עם האילן מדמינא כשמוכר שדה שיהא הקרקע הצריך לאילן המשוייר מכור עם השדה ומינה דמשמע דאי לאו מילתא דרב הונא הוה אמיינא מוכר קרקע ושירי אילנות לפניו אין לו קרקע אלא מכר הקרקע הצריך לאילן צדדי שדה אע"ג דכשמוכר אילן לא מכר קרקע הצריכה לאילן וי"ל דהיינו משום דאי לאו דרב הונא הוה ס"ד דכשמוכר שדה ושירי אילן מכר כל השדה אף הצריך לאילן ששם שדה על הקרקע יותר ממנה ששם אילן על הקרקע הצריכה לו אבל השתא דאשמעינן רב הונא דשם שדה לא למכר או למתנה וא"כ לא הוה דמי לחד מינייהו דמכר משייר צדדי אילן קרקע ולמתנה נמי לא דמי דמתנה נתן את כולן אבל לקמן פריך דכיון דקצר ר"ע דמוכר צבין יפה מוכר א"כ מקדיש צבין יפה מקדיש כמו צמתנה דמתנה נמי הוי דינא דכי יהיב ג' אילנות צוה אחר זה יהיב נמי קרקע וחזר צו ר"י דא"כ מגופה דמתניתין תפשוט דר"ש דלא כר"ע דמתנה לכולי עלמא נתן את כולן ובהקדש קאמר ר"ש דלא הקדיש את כולן ובמסקנא נמי מפרש דר"ש לדצריהם דרבנן קאמר פירוש די לכס אם תעשו עין יפה הקדש

רב הונא כרבנן פשיטא. תימה לרשב"א מנין פשיטא לו זה ע"כ היינו משום דלרבנן יש לו דרך במשייר צור ודום וכל שכן כשמשייר אילן

(א) ג"ל הוכחה הוא. רש"י, (ב) ג"ל לרבנן, (ג) הקבילות יעקב מתיין לדרך לו: ד"ה מכר, גליון הש"ס תוס' ד"ה ואי ב"י דלא שירי אלא חוצה לו. עין לעיל כו ע"א מוס' ד"ה לא:

הגהות הב"ח (א) תוס' ד"ה למה וכו' דעפי אית ליה בקרקע היכא דמשייר: (ב) בא"ד לרבי לפרש דאי איתא דלא שירי: (ג) בא"ד לרבי דמשייר לר"ש דאמר דלא שירי אילנות וסדן ולא שירי אילנות א"ן לו קרקע: (ד) ד"ה מנדפשייהו וכו' ואומר ר"י דרדאי לר"ש דלא עביד:

מוסף תוספות א. שאילנותיו יונקים משדה חבירו. מוס' ז"ל. ואע"ג דקונה שני אילנות בשל חבירו אין המוכר יכול לומר לו עקור מעתה אלא עומדין שם עד שיבשו וני מילי גבי לוקח שני אילנות דב"ע דיני דלא שירי וזויה כבדי אבל משייר שני אילנות סבור הלווקא דכל שקבל מעות ומכר לו את הקרקע לא שירי קרקע לאילנות אלא לקרצין לעצים שייחן ואמר ליה עקור מעתה. כש"א. ב. עין רמב"ן.

(א) אינו מוכן כיוונתו ואולי דל"ל ר"ש אליבא דרבנן נמי מצי לאוקמה וכמו שפירש לקמן דף ע"ב א"ל א"כ דלמא לא ידע דמה הפירוש בין מוכר למקדיש כלי' וע"י תוס' כאן ס"מ דמנדפשייהו.